

Efter Dagsordenen foretoges:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Ordningen af Hærens Intendanturkorps.

(1ste Behandling findes i Tidenden, Sp. 73 — 74; Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Der var ikke i Betænkningen eller udenfor denne stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragrafer fattes under Forhandling.

Ordføreren (Blom): Som det høje Thing vil bemærke, har Udvalget fundet Anledning til at indstille dette Lovforslag til usorandret Vedtagelse. Udvalget har ved at gennemgaa Lovforslaget fundet, at det ikke stiller større Fordringer til Statens Evne, end der nødvendigvis maa stilles i Betragtning dets af, at Antallet af Armeens faste Afdelinger er noget udvidet ved det Tillæg til Hærløven, der blev vedtaget forrige Sommer, dels af de Erfaringer, man nu har gjort i 12 Aar med Hensyn til, at man ikke maa gjøre Regning paa i Forpleiningsvæsenets Tjeneste, ligesaa lidt som andetsteds, at faae Statens Arbeide udført frivillig ved værnepligtige Befalingsmænd, men at man vil være nødsaget til at betale det Arbeide, som Staten nødvendigvis skal have gjort, med den Pris, som Arbeidet er værd, med andre Ord, at man til en vis Grad vil blive nødsaget til at benytte faste Embeds- og Bestillingsmænd til at udføre det Arbeide, som man ved den nuværende Ordning af Forpleiningskorpsen i 1868 havde gjort Regning paa at kunne faae udført ved de værnepligtiges Klasse. I det Hele taget er Lovforslaget fundet stemmende med, hvad Landstinget i en tidlige Samling, nemlig i 1876—77, da Hærløvens Revision var til Forhandling her, har vedtaget. Der er imidlertid et Hovedpunkt, hvori det foreliggende Udkast til Intendantur- eller Forpleiningskorpsens Ordning afviger fra tidligere Udkast, nemlig at det foreslaas at sondre Intendanturkorpsen i to afskilte Korps, en saakaldet Intendanturstab og en meget større Klasse Officerer, som man har benævnet Regnskabsofficerer. Meningen dermed er, at man vil raade Bod paa den Omstændighed, at man i 1868, da man ordnede Forpleiningskorpsen, egentlig slog sammen i eet Korps to Klasser af Embedsmænd, hvis Forretninger forsaavidt ikke kunne siges at have Noget med hinanden at gjøre, ikke ligne hverandre, ikke kræve de samme Forudsætninger, nemlig den overordnede Administration for Armeens Penge- og Forpleiningsvæsen og den aldeles underordnede Administration, der tilfalder de Regnskabsbetjente, som ere ansatte ved Afdelingerne.

Man kan vistnok sige, at man af de Intendantur der ere ansatte ved Afdelingerne, eller, som man for Fremtiden agter at kalde dem, Regnskabsofficerer, vil forlange en høj Grad af Nedelighed og Paalidelighed, Nøiagtighed i Udførelsen af deres Tjeneste og dernæst en altid slagfærdig Indsigt i de særlige Bestemmelser, som gjælde for Armeens Pengeudbetalinger, for dens Regnskabsvæsen osv., men ud over disse Fordringer vil der heller ikke blive stillet Krav til Regnskabsofficererne. Selt anderledes stiller det sig med de Embedsmænd, der skulle varetage den høiere Administration af Armeens Forpleiningsvæsen, som have at disponere over de Pengemidler, der ere bestemte til Armeen. Til dem vil der i Fredstid ikke alene blive stillet de samme Fordringer til Nedelighed, Retfærdighed og Nøiagtighed som til de mere underordnede Dele af Intendanturkorpsen, men dertil vil komme Krav til en vis Indsigt i Handelsforhold — jeg veed ikke at betegne det anderledes —, og komme vi dernæst til Forholdene, som de ville være i Krigstid, vil der blive stillet meget betydelige Fordringer netop til denne Klasse af Embedsmænd, den saakaldte Intendanturstab, Fordringer, som der ellers ikke vil være Anledning til at gjøre gjældende, og som der navnlig aldeles ikke vil blive stillet til de underordnede Regnskabsførere. Der vil af den, der skal disponere over Pengevæsenet, og som skal tilvejebringe Subsistensmidlerne i Krigstid, blive forlangt en betydelig Indsigt og Dulighed i Handelsankjender, i at aflutte Handeler og sørge for, at man faar Varene, naar man skal bruge dem, og saaledes som man skal bruge dem. Allerede dette vil kræve en vis Dulighed, som der ikke er nogen videre Anledning til at indøve i de underordnede Stillingar. Der vil endvidere af den overordnede Administration blive forlangt Snarraadighed til at kunne møde de forefaldende Omstændigheder, til at kunne bøde paa de Feil, som ville indløbe, paa de Forhaabninger eller Forventninger, som ville glippe. Der vil ikke let i nogen anden Stilling i Armeen blive fordret en saadan Snarraadighed, saa meget Omløb i Hovedet som netop i denne. Der er den Vanskelighed i Intendanturstaben, at paa en vis Maade kan man sige, at det ikke er muligt, at give de Embedsmænd, som skulle virke der, nogen Øvelse i de Forretninger, som de ville faae i Krigstid. Man kan ikke eftergjøre Krig paa den Maade, at man skulde kunne øve Intendanturstaben i dens Forretninger under Krigsforhold. Man maa altsaa stole paa, at man faaer Folk, som ere i Besiddelse af en tilstrækkelig Udoivling, for at kunne saa at sige improvisere denne Tjeneste, Folk, som ere istand til, ved at studere Forholdene gjennem Bøger, at danne sig idetmindste en Forestilling om, hvorledes disse Forretninger skulle behandles. Det vil saaledes ikke blive ganske let at skaffe denne Intendanturstab besat paa en tilfredsstillende Maade, og netop derfor har man